

Mravenec

Mravenčí listy

6/2020

Tyto měsíce nikdo neslaví
narozeniny.

Svátek slaví 25.4. Marek,
23.5. Vladimír. 24.6. Jan.

Vážení čtenáři našeho časopisu Mravenčí listy, po několikaměsíční odmlce se k vám zase hlásíme. Důvod našeho mlčení je vám jistě jasný. I nás tady v chráněném bydlení Mravenec sžíral koronavirus. V době, která je už pár let víc než chaotická, neškuli zběsilá, se nový typ chřipky nevyhnul ani nám. Jsme pobytové zařízení, a proto jsme museli všichni do jednoho dodržovat nařízení vlády, která platila samozřejmě i mimo náš Mravenec. Od 19. března jsme si nasadili roušku a začali pilně používat dezinfekci. Den před tím začaly být povinné roušky i mimo objekt. A protože dezinfekce byla těžko k dostání, zajistila ji naše paní ředitelka s velkým úsilím v lékárně. Zajistila také roušky. Roušky jsme začali používat i v práci. Byly omezeny aktivity, které jinak probíhají každý večer v zařízení. Na kuřáckou jsme směli ve dvou a dodržovali jsme rozestupy jak venku, tak uvnitř.

Až po 25. květnu jsme mohli za pěkného počasí hrát na lavičkách venku stolní hry – třeba dámu, člověče nezlob se a jiné. Na naší zahradě jsme hráli míčové hry a větší sportovci běhali kolem budovy. Stále se však dodržovaly pravidelné rozestupy, na jídlo do jídelny jsme chodili v omezeném počtu po skupinách. Nákup nám zajišťovali asistenti. Stále ještě platí, že jsou v našem zařízení omezené návštěvy a pobyt venku. Bylo to pro nás všechny těžké. Ale nejtěžší to s námi měli asistenti a asistentky, kteří nám v plném pracovním nasazení pomáhali a pomáhají. Určitě zaslouží nejen velkou chválu, ale i velké poděkování.

Za obyvatele MRAVENCE Edita Černá

Významné dny

3. 5. Mezinárodní den ptačího zpěvu

Mezinárodní den ptačího zpěvu se slaví vždy první neděli v květnu. Jedná se o oslavu příležitosti příchodu jara, kdy jsou již všichni stěhovaví ptáci zpět ve svých letních domovech a můžeme slyšet jejich zpěv.

1.6. Mezinárodní den dětí

Mezinárodní den dětí (MDD) se poprvé slavil ve více zemích až roku 1950. MDD je dnem kdy se po celém světě pro děti konají různé zábavné akce, hry nebo sportovní turnaje. Je třeba upozornit na práva a potřeby dětí, se kterými je v dnešní době často jednáno jako s dospělými. Jedním ze smyslů Mezinárodního dne dětí je, že rodina by měla být pohromadě a věnovat se sama sobě, přece všichni známe přísloví – kdo si hraje – nezlobí.

8. 6. Mezinárodní den oceánů

OSN vyhlásila mezinárodní den oceánů roku 1992 a má připomínat důležitost oceánů a moří pro celý svět. Nejen mořské ovzduší je důležitý prvek pro životní prostředí, ale oceány a moře ovlivňují celou naši planetu, její biosféru

a celkové klima Země. První oslavy tohoto dne jsou od roku 2009. Moře a oceány musíme chránit a neznečišťovat je.

15. 6. Mezinárodní den odpůrců vojenské služby

Mezinárodní den odpůrců vojenské služby sahá zřejmě do daleké historie. V dnešní době je v České republice tento den spíše připomínkou dob, kdy jsme neměli profesionální armádu a muži museli nastupovat do vojenské služby povinně. Samozřejmě existovalo určité procento mužů, kteří odmítali nastoupit a řešili to různými způsoby. Důvody k nenastoupení do vojenské služby byly různé, ať už náboženské či morální nebo prostě z vnitřního přesvědčení. Vyhnutí se vojenské službě – nebo lidově dostání „modré knížky“ se řešilo úplatky u lékařů, aby potvrdili neschopnost vykonávat vojenskou službu. Důvod pro tento čin byl jasný – nenastoupení základní vojenské služby byl za dob ČSSR trestný čin.

17. 6. Světový den sdělovacích prostředků

Světový den sdělovacích prostředků připadá vždy na 7. velikonoční neděli neboli týden před slavností seslání Ducha Svatého. Poprvé se tento den slavil roku 1967, avšak až roku 1985 byl prohlášen za Světový den

Zdroj: centrum.cz

Tvorba a ostatní očima Mravence

Naše nové aktivity

Geocaching

(anglicky /dʒɒkæʃɪŋ/, v češtině také často /geokɛʃɪŋk/) je hra na pomezí sportu a turistiky, která spočívá v použití navigačního globálního družicového polohového systému při hledání skryté schránky nazývané *cache* (v češtině psáno i *keš*), o níž jsou známy její zeměpisné souřadnice. Při hledání se používají turistické navigační přístroje či chytré telefony. Člověk zabývající se geocachingem bývá označován slovem *geocacher*, česky též *geokačer* nebo prostě *kačer*. Po objevení cache, zapsání se do *logbooku* (deníku) a případné výměně obsahu ji nálezce opět uschová a zamaskuje.

Všeobecně oceňovaným prvkem geocachingu je umístování keší na místech, která jsou něčím zajímavá, a přesto nejsou turisticky navštěvovaná. V popisu cache (*listing*) jsou pak uvedeny informace o místě s jeho zvláštnostmi a zajímavostmi. Cache se ale umísťují i do zajímavých míst velmi frekventovaných. V některých případech je zajímavý právě úkol, který je s nalezením cache spojen.

V současnosti (2020) existují přibližně 3 miliony keší ve 191 zemích světa, na všech kontinentech včetně Antarkidy. Ve světě existuje více než

200 geocacherských organizací.

Obsah cache

Schránka by měla vždy obsahovat alespoň logbook a informaci pro náhodné nálezce („mudlokarta“). Schránka (nebo alespoň logbook) by měla být jednoznačně označena názvem cache.

Vhodným doplňkem základního obsahu cache je pak ještě tužka, uzavíratelný plastový sáček pro vodotěsné uložení logbooku a tužky a náhradní plastový sáček pro zabalení schránky (pokud je schránka od zakladatele takovým sáčkem opatřena).

Logbook, mudlokarta, vlastní schránka, obal, tužka, případně ořezávátko je stálou součástí cache, a nesmí se z ní odnášet, ani výměnou za jiné předměty!

Pokud to rozměry schránky cache dovolí, může zakladatel cache přiložit drobné předměty na výměnu, nebo trackovatelné předměty (tzv. TB nebo GC).

Pokud nálezce v cache neobjeví žádný předmět na výměnu, nebo se mu žádný nelíbí, nemusí si jej vzít. Může v cache ale zanechat jiný takový drobný předmět. Rozhodně by si ale neměl vzít žádný předmět z cache, aniž by do cache jiný předmět o stejné nebo vyšší hodnotě výměnou vložil. Celková hodnota obsahu cache se nesmí výměnou snížit. Vhodnost konkrétních předmětů pro vložení do cache je dána jednak velikostí schránky, ale také představou, že nejčastějšími geocachery, kteří se na výměnu těší, jsou malé děti.

Zdroj: *wikipedie, Edita Černá*

My „Mravenci“ máme nový kroužek s panem asistentem Romanem, a to pěšky nebo na kole, tzv. geocaching. Zatím jsme měli úspěch už při našem prvním hledání a na určitém místě jsme během krátké chvíle našli kešku. Chystáme se do okolí Chebu také na kolech a moc se těšíme až zase budeme mít úspěch.

Foto: *pixabay.com*

Vaření

Také jsme dostali možnost naučit se vařit různé dobroty. Paní asistentka Radka vede jednou týdně ve čtvrtek kroužek vaření. Chodíme na dvě skupiny do kuchyně a už jsme měli možnost s pomocí asistenta ledaco uvařit. Zkoušeli jsme si například na pánvičce usmažit palačinky nebo tzv. turecké svitky. Bylo to moc dobré a příprava jídla nebyla tak těžká. Ze studené kuchyně jsme se naučili dělat pomazánky. Například pomazánku z makrely nebo vajíčkovou pomazánku, vuřtíkovou pomazánku, budapešťskou pomazánku. Také jsme uvařili vajíčka, ze žloutků jsme vyrobili náplň, a to byla takzvaná plněná vajíčka. Také jsme smažili moc dobré tvarohové koblížky. Všem nám moc chutná, co si připravíme a na kroužek se těšíme.

1.6. Den dětí

Na 1.června připadá Mezinárodní den dětí. Z mého dětství si na tento den vzpomínám jen, že jsme s tátou chodili na pout'. Měla jsem strach, když jsem viděla strašidelný zámek a měla jsem jít dovnitř. Na malém řetízkovém kolotoči jsem se bála, že spadnu dolu a nejinak tomu bylo na houpacích loďkách. Táta mě naučil vystřelit na střelnici růži a jezdili jsme na labutích. Poprvé jsem ochutnala cukrovou vatu. Hrála hudba a na poutích bývalo spousta dětí a k nim i dospělí. To celé jsem absolvovala za pár pěkných let se svým malým synem Ondrou. Zrovna tak jsme jezdili spolu na řetízkači, labutích, horské dráze. Měl proti mým dřívějším návštěvám na pouti výhodu – a to jízdu na malém poníkoví. Můj syn měl už od mala spoustu energie a chodili jsme po různých koncertech. Nezapomenu, jak

u nás jednou na náměstí čekalo na židličkách asi 100 dětí. Byl to zvláštní pocit. Čekali až před naším kulturním domem zazpívá pro děti tolik slavná zpěvačka Dáda Patrasová. Všichni se dobře bavili a Dáda si vysloužila od malých posluchačů obrovský potlesk. O Ondřeje jsem měla jednu strach, a to, když u nás na koupališti na Den dětí byli rozestavené různé atrakce. Zpívala kapela Maxim Turbulenc a byl tam hrací stan kde děti skákali ven a zase dovnitř. Bylo jich tam moc a byla jsem zvědavá, jak se tam děti budou přelézat. Ale Ondřej to hravě zvládl. Navštěvovali jsme každý rok různé poutě a mého syna to bavilo. Když už se Den dětí slavil tak jsme šli třeba jen na brouzdaliště místního koupaliště nebo někam do lesa na delší procházku. Často nyní vzpomínám na tyto chvíle a myslím, že to všechno bylo moc pěkné.

Zdroj: Edita Černá a pixabay.com

Karel Čapek

Šlápěje

Křup, křup, pan Rybka si hledal nepošlapanou cestičku, jen pro tu radost, že to tak křupe; a protože bydlel v tiché zahradní uličce, ubývalo těch šlápějí, čím dál šel. Helele, tady u těch vrátek ubyly mužské boty a ženské střevíčky; nejspíš manželé – jsou-li pak mladí? řekl si pan Rybka měkce, jako by jim chtěl požehnat. Tadyhle přeběhla kočka a nechala ve sněhu své řapky, podobné kvítkům; dobrou noc, čičo, budou tě studit nožičky. A teď už je tu pouze jeden řádek šlápějí, mužských a hlubokých, rovný a jasný řetízek kroků, jež rozvíjel osamělý chodec. Kterýpak soused tudy šel? řekl si pan Rybka s přátelským zájmem; tady chodí tak málo lidí, ani jedna kolej není ve sněhu, jsme tu na okraji života; až dojdu domů, ulička si Přitáhne bílou duchnu až k nosu a bude se jí zdát, že je jenom hračka pro děti. Škoda, že ráno nám to tu pošlape babka s novinami; ta nadělá šlápoty křížem krážem, jako zajíc – Pan Rybka se najednou zastavil: právě když chtěl přejít přes běloučkou ulici k svým vrátkům, viděl, že i ty šlápěje, které tu byly před ním, odbočují z chodníku a míří přes ulici k jeho vrátkům. Kdo by to ke mně šel? řekl si zaraženě a sledoval očima ty jasné šlápěje. Bylo jich pět; a přesně uprostřed ulice se končily ostrým otiskem levé nohy; dál už nebylo nic, jen neporušený a nedotčený sníh. To jsem blázen, řekl si pan Rybka – snad se ten člověk vrátil na chodník! – Ale pokud dohlédl, byl chodník hladce a kypře zasněžen bez jediného lidského kročeje. Inu safra, divil se pan Rybka, nejspíš ty další šlápěje budou na druhém chodníku!

I obešel obloukem ten nedokončený řádek kroků; ale na druhém chodníku nebylo jediné šlápoty; a celá ulice dál svítila nedotčeným a hebkým sněhem, až se dech tajil nad tou čistotou; nikdo tudy nešel od té doby, co napadl sníh. To je divné, bručel pan Rybka, nejspíš se ten člověk vrátil pozpátku na chodník, šlapaje do vlastních šlápějí; ale to by pak musel jít pozpátku ve svých šlápějích až na roh ulice, protože přede mnou tamtudy šly jen jedny šlápoty, a sice směrem sem – Ale proč by to ten chlap dělal? užasl pan Rybka. A jak by mohl jda pozpátku trefit přesně do svých šlápějí? Kroutě hlavou, odemkl vrátka a vešel do svého domu; ačkoliv věděl, že je to nesmysl, díval se, nejsou-li uvnitř domu nějaké sněhové nášlapky; to se rozumí, kde by se tam vzaly! Snad se mi to jen zdálo, bručel znepokojeně pan Rybka avyklonil se z okna; na ulici ve světle lucerny viděl jasně pět ostrých a hlubokých šlápějí, končících uprostřed ulice; a dál nic. Hrom do toho, mínil pan Rybka, mna si oči; jednou jsem četl nějakou povídku o jedné šlápote ve sněhu; ale tady jich je celý řádek, a najednou nic – kam se ten chlap poděl? Vrtě hlavou začal se svlékat; ale najednou toho nechal, šel k telefonu a zavolal stísněným hlasem policejní komisařství: “Haló, pan komisař Bartošek? Prosím vás, tady je taková divná věc, moc divná – Kdybyste sem někoho poslal, nebo raději přišel sám – To je dobře, já na vás počkám na rohu. Já nevím, oč jde – Ne, já myslím, že není žádné nebezpečí; jde jen o to, aby ty stopy nikdo nepošlupal – To nevím, čí stopy! Tak dobře, já na vás počkám.” Pan Rybka se oblékl a vyšel zase ven; opatrně obešel ty šlápěje a dával pozor i na chodníku, aby je nepošlupal. Chvěje se

chladem a rozčilením, čekal na rohu ulice na komisaře Bartoška. Bylo ticho a země obývaná lidmi pokojně svítila do vesmíru. “Tady je tak pěkně ticho,” bručel komisař Bartošek melancholicky. “A mně přivedli jednu rvačku a jednoho ožralu. Fuj! – Tak copak tu máte?” “Sledujte tyhle šlápěje, pane komisaři,” pravil pan Rybka rozehvěným hlasem. “Je to pár kroků odtud.” Pan komisař si svítil elektrickou lampičkou. “To byl čahoun, skoro metr osmdesát,” mínil, “podle šlápoty a délky kroku. Boty měl slušné, myslím, že ručně šité. Ožralý nebyl a šel dost rázně. Já nevím, co se vám na těch šlápějích nelíbí.” “Tohle,” řekl krátce pan Rybka a ukazoval na nedokončený řádek kroků uprostřed ulice. “Aha,” děl komisař Bartošek a bez dlouhých okolků zamířil k té poslední šlápěji, sedl si na bobek a posvítil si lampičkou. “To nic není,” řekl uspokojeně, “to je docela normální, pevná šlápota. Váha spočívala spíš na patě; kdyby ten člověk udělal další krok nebo skok, přenesla by se váha na špičku nohy, rozumíte? A to by bylo vidět.” “To tedy znamená –,” ptal se pan Rybka napjatě. “Inu,” řekl komisař klidně, “to znamená, že už dál nešel.” “A kam se tedy poděl?” vyhrkl Rybka zimničně. Komisař pokrčil rameny. “To nevím. Máte snad na něho nějaké podezření?” “Jaké podezření?” užasl pan Rybka. “Já bych chtěl jenom vědět, kam se poděl. Podívejte se, tady udělal poslední krok a kam, prokrista, udělal další krok? Vždyť tady není žádná další šlápějí!” “To vidím,” řekl komisař suše. “A co vám je po tom, kam šel? Je to někdo z vašeho domu? Pohřešujete někoho? Tak hergot, co vám na tom záleží, kam se poděl?” “Ale to se přece musí vysvětlit,” zabreptal pan Rybka.